

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/80/2024
Identifikačné číslo spisu: 1122011450
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1122011450.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča, na neverejnom zasadnutí konanom 30. apríla 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného J. H. pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/131/2023, zo 14. decembra 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. H. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4T/47/2022, z 26. mája 2023 bol obvinený J. H. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s pokračovacím obzvlášť závažným zločinom legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a), písm. b) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

v bode 1/

14. marca 2022 v čase približne o 12:55 hod. na doposiaľ neustálenom mieste z územia Slovenskej republiky, pravdepodobne v T., bez vedomia a súhlasu O.. D. Q., vtedajšieho konateľa obchodnej spoločnosti I., s. r. o., so sídlom I. H. XXXX, Z., IČO: XX XXX XXX, a bez akéhokoľvek právneho vzťahu k predmetnej obchodnej spoločnosti, zneužil situáciu, že mu v dôsledku pochybenia zamestnancov K. T. B. S. I. J., a. s., pobočky zahraničnej banky v T. na E. K. Č.. X nebolo 3. februára 2022 ako v tom čase už bývalému konateľovi obchodnej spoločnosti I., s. r. o., zrušené dispozičné oprávnenie k bankovému účtu tejto obchodnej spoločnosti pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a prostredníctvom elektronického bankovníctva previedol z bankového účtu tejto obchodnej spoločnosti pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v K. T. B. S. I. J., a. s., pobočka zahraničnej banky, peňažné prostriedky vo výške 400.000 eur na bankový účet pod číslom J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v K. T. B. S. I. J., a. s., pobočka zahraničnej banky, patriaci obchodnej spoločnosti Q., s. r. o., so sídlom S. XXB, T., IČO: XX XXX XXX v ktorej jediným konateľom a väčšinovým spoločníkom bol obvinený, s poznámkou v popise

platby 'vrátenie pôžičky' a následne 16. marca 2022 v presne nezistenom čase v H. na adrese M. H. C. XXXX/X doručil vtedajšej účtovníčke spoločnosti Q., s. r. o., O.. A. Q. kópiu Zmluvy o pôžičke z 5. februára 2021, v ktorej ako veriteľ bola označená obchodná spoločnosť Q., s. r. o., a ako dlžník bola označená obchodná spoločnosť I., s. r. o., kde predmetom tejto zmluvy bola pôžička vo výške 400.000 eur, ďalej kópiu Zmluvy o pôžičke z 19. februára 2021, v ktorej ako veriteľ bola označená fyzická osoba F. Q., trvalým pobytom K., K. E. XXX, C. P., F. X a ako dlžník bola označená obchodná spoločnosť Q., s. r. o., kde predmetom tejto zmluvy bola pôžička vo výške 100.000 eur a kópiu Zmluvy o pôžičke z 19. februára 2021, v ktorej ako veriteľ bol označený obvinený J. H. a ako dlžník bola označená obchodná spoločnosť Q., s. r. o., kde predmetom tejto zmluvy bola pôžička vo výške 300.000 eur, pričom vtedajšiu účtovníčku spoločnosti Q., s. r. o., O.. A. Q. žiadal o zaevidovanie predmetných zmlúv do účtovníctva spoločnosti Q., s. r. o., spätne za rok 2021, čo v tom čase menovaná účtovníčka obchodnej spoločnosti Q., s. r. o., odmietla vykonať s tým, že by to bolo v rozpore so zásadami vedenia účtovníctva, pričom obvinený si bol vedomý toho, že v prípade vyššie popísaného inkriminovaného bezhotovostného prevodu peňažných prostriedkov vo výške 400.000 eur z bankového účtu obchodnej spoločnosti I., s. r. o., na bankový účet spoločnosti Q., s. r. o., nešlo v skutočnosti o vrátenie pôžičky a že bezhotovostný prevod peňažných prostriedkov vo výške 400.000 eur, ako aj naň nadväzujúce ďalšie prevody a výbery peňažných prostriedkov boli vykonané bez akéhokolvek právneho dôvodu a súhlasu oprávnenej osoby, s cieľom získania majetkového prospechu, čím vyššie opísaným konaním obvinený spôsobil obchodnej spoločnosti I., s. r. o. škodu vo výške 400.000 eur,

v bode 2/

14. marca 2022 v čase približne po 12:55 hod. na doposiaľ neustálenom mieste z územia Slovenskej republiky, pravdepodobne v T., z bankového účtu obchodnej spoločnosti Q., s. r. o., pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX zo sumy peňažných prostriedkov vo výške 400.000 eur, ktoré predtým toho istého dňa 14. marca 2022 obvinený odcudzil z bankového účtu obchodnej spoločnosti I., s. r. o., pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v K. T. B. S. I. J., a. s., pobočka zahraničnej banky (protiprávnym konaním opísaným v bode 1. obžalobného návrhu), obvinený následne previedol peňažné prostriedky vo výške 50.000 eur na svoj osobný zahraničný bankový účet pod číslom IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v zahraničnej banke S. H. K., so sídlom P. H. XXBA-XXXXX, R., A. S.I., s poznámkou v popise platby „vrátenie pôžičky“ ďalej toho istého dňa 14. marca 2022 z bankového účtu obchodnej spoločnosti Q., s. r. o., pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX zo sumy peňažných prostriedkov vo výške 400.000 eur previedol peňažné prostriedky vo výške 300.000 eur na svoj osobný bankový účet vedený v Q. T., a. s., pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s poznámkou v popise platby 'vrátenie pôžičky', ďalej toho istého dňa 14. marca 2022 na presne nezistenom mieste z bankového účtu J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vybral na pokladni s označením B.-A. I. B. v hotovosti peňažné prostriedky vo výške 20.000 eur formou dvoch hotovostných výberov, každý z výberov po 10.000 eur, ďalej toho istého dňa 14. marca 2022 previedol zo svojho osobného bankového účtu číslo IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX peňažné prostriedky vo výške 3.000 eur na bankový účet číslo IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Q. T., a. s., a patriaci obchodnej spoločnosti L. I. I. B., s. r. o., so sídlom H.C. XXXX/XX, T. IČO: XX XXX XXX, v ktorej jediným konateľom a jediným spoločníkom bol obvinený, pričom peňažné prostriedky vo výške 29.605,98 eur ponechal na bankovom účte obchodnej spoločnosti Q., s. r. o., pod číslom IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom obvinený si bol vedomý toho, že tieto bezhotovostné bankové prevody na uvedené účty a výbery peňažných prostriedkov boli vykonané bez akéhokolvek právneho dôvodu a súhlasu oprávnenej osoby, s cieľom získania majetkového prospechu.

Za to bol obvinenému J. H. uložený podľa § 223 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j), § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov; pričom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 51 ods. 4 písm. d), písm. k) Trestného zákona mu súd uložil povinnosti spočívajúce v príkaze:

- nahradit' v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a
- zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradit' poškodenej spoločnosti K. T. B. S. I. J., a. s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Š. X/A, T. XXX XX, O.: XX XXX XXX škodu vo výške 400.000 eur. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal spoločnosť I., s. r. o., v likvidácii, so sídlom I. H. XXXX, Z.Č. XXX XX, O.: XX XXX XXX s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného, rozsudkom, sp. zn. 4To/131/2023, zo 14. decembra 2023, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému J. H. podľa § 233 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený J. H. prostredníctvom zvolenej obhajkyne prof. PhDr. JUDr. Marcely Tittlovej, PhD., LL.M. dovolanie s poukazom na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„A. K závažnému porušeniu práva na obhajobu.

I. Na hlavnom pojednávaní 14. novembra 2022 vypovedala v procesnej pozícii svedkyňa O.. A. Q.. Uviedla, na str. 7 zápisnice, že nemá žiadny pomer k stranám, ani k veci. Vypovedala, že od roku 2020 pracovala pre spoločnosť Q. a I. (v oboch spoločnostiach som bol v danom čase jediným spoločníkom a konateľom) ako účtovníčka. Nie je možné z uvedeného dôvodu súhlasiť s pravdivosťou tvrdenia, že by svedkyňa bola k veci a k stranám konania bez pomeru. Svedkyňa vypovedala o účtovných operáciách, o účtovaní dokladov, o pohybe peňazí na základe faktúr, ako aj o účtovných vzťahoch účtovaných spoločnosťami k spoločnosti H. G.. Je zrejmé, že účtovnícke služby poskytovala menovaným spoločnostiam na zmluvnom podklade, ktorého obsahom je aj záväzok mlčanlivosti o obsahu a predmete účtovníckych a finančných operácií. Táto skutočnosť nebola zo strany súdu žiadnym spôsobom skúmaná, hoci skutočnosti, o ktorých svedkyňa vypovedala v konaní pred súdom môžu byť, resp. aj sú predmetom zmluvného (eventuálne aj zákonného) tajomstva, na ktoré sa vzťahuje režim výsluchu svedka v zmysle § 129 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. V zmysle uvedeného, odvolací súd mal povinnosť skúmať aj zákonnosť priebehu výsluchov jednotlivých svedkov, bez ohľadu na to, či tento nedostatok bol alebo nebol napádaný v podanom odvolaní, nakoľko by mohol zakladať podanie dovolania. Máme za to, že účtovné operácie, o ktorých svedkyňa vypovedala, tvoria predmet zmluvného a účtovného tajomstva a nevedno či vôbec, kedy a akou osobou bola od povinnosti zachovávať mlčanlivosť táto svedkyňa oslobodená. Táto skutočnosť nebola ani predmetom posudzovania ani úvah prvostupňového, ani odvolacieho súdu a informácie, ktoré svedkyňa vypovedala, sa premietli plne do rozhodnutia a odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov. Tento nedostatok nebol napravený ani v odvolacom konaní. Osobitne upozorňujeme na § 131 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj na § 129 ods. 1 a 2 Trestného poriadku.

II. Odmietnutie výsluchu svedkov, ktorí majú pre posúdenie veci zásadný význam, má povahu porušenia práva na obhajobu, rovnosti zbraní (kontradiktórnosti konania) a aj práva na spravodlivý proces. Napriek opakovaným návrhom na výsluch svedkov - rodinných príslušníkov manželky odsúdeného, títo svedkovia neboli do konania pripustení ani prvostupňovým súdom a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd. Odvolací súd v rozhodnutí konštatuje, že ide o výsluchy, ktoré nie sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a ani ich vykonanie by nezmenilo skutkový stav veci. Tu poukazujem na

právny názor Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 1Tpo/23/2023 z 25. apríla 2022, v ktorom sa vyslovene uvádza, že 'podstatné pre posúdenie dôvodnosti podozrenia zo spáchania majetkového trestného činu je to, či zabezpečené zmluvy o pôžičke boli reálne alebo fiktívne a v tomto smere je bez významu, či došlo k prevodu obchodného podielu obvineného, ktorého majiteľom bol v poškodenej spoločnosti na inú osobu bez jeho vedomia alebo s jeho vedomím. Možné protiprávne konanie inej osoby pri získaní majetkovej účasti obvineného v poškodenej spoločnosti by nemohlo ospravedlniť prípadné protiprávne konanie obvineného voči majetku poškodenej spoločnosti pokiaľ by sa predložené zmluvy ukázali ako fiktívne'. Predmetný právny názor si odvolací súd neosvojil, hoci posúdenie novej fiktívnosti zmlúv je rozhodujúcou otázkou pre možné posúdenie protiprávnosti môjho konania. Z uvedeného vyplýva, že vykonanie dôkazov výsluchmi svedkov - rodinných príslušníkov manželky odsúdeného nie je možné hodnotiť ako nepodstatný dôkaz neschopný zmeniť skutkový stav veci a jeho právne posúdenie. Ani odvolací súd však správne k tomuto návrhu nepristúpil a na mojej strane jeho konaním došlo k porušeniu práva na obhajobu. K preukázaniu reálnosti (resp. k vyvráteniu reálnosti) pôžičiek je nutné preverenie majetkových pomerov rodinných príslušníkov svedkyne Q., a to aj ich výsluchom alebo aspoň lustráciami. Ide o podstatný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý potvrdiť realnosť pôžičiek, ktorá sa v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia sťažnostného Krajského súdu Bratislava javí byť kľúčová. Vykonanie týchto dôkazov bolo odmietnuté odvolacím súdom ako nadbytočné, ako nepotrebné. Bez vykonania potrebných dôkazov svedčiacich v prospech odsúdeného súd prvého stupňa a takmer totožne aj odvolací súd dospeli k nesprávnemu záveru, že zmluvy sú fiktívne. Výpovede svedkov Q. a I. by v dôsledku tohto museli naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 TZ. Nikdy však obom osobám nebolo vznesené obvinenie pre tento trestný čin. Navrhované dôkazy (lustrácie majetkových pomerov rodičov, ich výsluchy) sú dôkazy svedčiace v môj prospech a pre posúdenie fiktívnosti zmlúv sú rozhodujúce. Prvostupňový súd nevidel potrebu vykonania týchto dôkazov, tento nedostatok nenapravil ani odvolací súd na podklade odvolacích námietok. Namietam preto závažné porušenie práva na obhajobu týmto postupom odvolacieho súdu, nakoľko vykonanie podstatných dôkazov bolo v mojej veci (a v môj prospech), s významom pre právne posúdenie skutku, odmietnuté (nedošlo k náprave nedostatkov v prvostupňovom konaní).

III. Postup odvolacieho Krajského súdu Bratislava na verejnom zasadnutí 14. decembra 2023 považujem za závažné porušenie môjho práva na obhajobu. V konaní pred súdom mám mať právo nie len byť na ňom fyzicky prítomný, ale musím byť aj spôsobilý toto konanie vnímať, vnímať jeho význam a priebeh, musím mať možnosť vyjadrovať sa k všetkým skutočnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania. Napriek môjmu evidentne zlému zdravotnému stavu, senát odvolacieho súdu odmietol odročiť verejné zasadnutie a pokračoval v ňom, dokonca niekoľko hodín. Opakovane som zo zdravotných dôvodov žiadal o prerušenie verejného zasadnutia, nakoľko som kvôli tráviacim problémom a kŕčom musel ísť na toaletu, bol som dehydrovaný. V takomto stave som nebol schopný celkom vnímať priebeh verejného zasadnutia, opakovane som senátu odvolacieho súdu uviedol, že mám v hlave hluk (hučí mi v hlave) a neviem vnímať verejné zasadnutie, lebo sa cítim zle. Verejné zasadnutie bolo prerušené, absolvoval som lekársku prehliadku v ÚVV a ÚVTOS, počas ktorej som nebol riadnym spôsobom vyšetrený, neboli mi urobené krvné odbery ani iné vyšetrenia k zisteniu príčiny tráviacich problémov, nebola mi pre dehydrovanie podaná infúzia, stav dehydratácie ani ústavný lekár nezisťoval. Verejné zasadnutie sa vykonalo za mojej fyzickej a psychickej indispozície, pre ktorú som nemal možnosť riadne sa vyjadrovať k priebehu verejného zasadnutia a právo na obhajobu na mojej strane bolo takýmto postupom odvolacieho súdu plne narušené. Po udelení slova k záverečným návrhom, ja som sa pre indispozíciu vyjadril stručne, viac sa vyjadroval môj obhajca, ktorému nebolo umožnené vyjadriť sa komplexne a jeho prejav bol predčasne a proti jeho vôli ukončený. Obhajca bol opakovane súdom prerušovaný vo svojom vyjadrení a keď po dvoch hodinách požiadal o krátku prestávku z dôvodov na jeho strane, predseda senátu tejto požiadavke odmietol vyhovieť. Obhajca poukázal na to, že má vysoký krvný tlak, na ktorý sa lieči, užíva lieky, tieto užíva aj kvôli cukrovke, cholesterolu. Požiadal o krátku hygienickú prestávku ako ľudská bytosť, nakoľko sa potreboval napiť. Súd odmietol požiadavke obhajcu vyhovieť, po čom žiadal obhajca, aby uvedená skutočnosť bola zaprotokolovaná priamo v zápisnici. Namietam, že takýto prístup znevýhodňuje stranu obhajoby, na ktorej som už vystupoval ja ako indisponovaný a namietam, že celkovo, takto resp. takýmto spôsobom vedený proces voči mojej osobe nevykazuje prvky spravodlivého súdneho (trestného) procesu. Namietam uvedeným postupom porušovanie môjho práva na obhajobu spôsobom, kedy verejné zasadnutie bolo vykonané aj napriek mojím evidentným

zdravotným problémom a plnej indispozícii. Na môjho obhajcu zvyšovala hlas zapisovateľka, súd mu odmietol poskytnúť krátku prestávku na to, aby sa ako cukrovkár napil vody po 2 hodinách diktovania, súd vlastnou iniciatívou prerušil a predčasne ukončil prednes môjho obhajcu, ktorý ešte nepovedal v mojej veci všetko čo v rámci záverečného návrhu povedať chcel. V tomto smere namietam porušovanie rovnosti strán konania, ktorá bola narušená neprimeranými a podľa môjho názoru aj diskriminačnými zásahmi odvolacieho senátu do priebehu verejného zasadnutia.

B. Rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

I. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie postavil na závere, že zmluvy so svedkyňou Q., aj so svedkom I., sú fiktívne, hoci nikdy takáto skutočnosť pred súdom nebola preukázaná. Plne akceptujem, že hodnotenie dôkazov spadá do kompetencie súdu, a to samostatne, ako aj následne vo vzájomných súvislostiach. Nie je však možné ignorovať dve svedecké výpovede, obaja svedkovia vypovedali pod prísahou, obaja svedkovia vypovedajú o tom, že zmluvy reálne podpísali a na ich podklade mi boli poskytnuté pôžičky. Dosiaľ nijako, resp. žiadnymi konkrétnymi dôkazmi nebola spochybnená platnosť a pravosť týchto zmlúv. Nie je zrejmé, z akého dôvodu teda súd prvého stupňa dospel k záveru, že sú fiktívne, nakoľko na to, aby dôkazy takto vyhodnotil, nemal žiadny exaktný dôvod. Ich obsah, ktorý je veľmi podobný, je aj logicky odôvodniteľný (svedkyňa Q. vypovedala, že zmluvy urobila ona, svedok I. vypovedal, že aj on urobil zmluvu a túto poslal mne na kontrolu, takže nie je vôbec nemožné, že druhú zmluvu od pána I. som spripomenkoval a upravil podľa vzoru, ktorý som mal od manželky). Uvedený nedostatok, ktorý som namietal aj v odvolacom konaní, nebol žiadnym spôsobom napravený a totožný právny názor si ohľadom reálnosti zmlúv osvojil, podľa môjho názoru nesprávne, aj odvolací súd. Odvolací súd nevykonával v tomto smere žiadne dokazovanie, ktorým by vedel zistiť alebo akokoľvek inak dospieť k záveru o možnej fiktívnosti zmlúv, ktorú tiež len odhaduje a predpokladá, bez dôkazného základu. Namietam nesprávne právne posúdenie týchto výpovedí a z nich plynúcich záverov o pravosti zmlúv o pôžičkách. Z uvedeného dôvodu možno namietat', že súd bez potrebných dôkazov právne posúdil zmluvy ako fiktívne, hoci na to nemal ani dostatok dôkazov a ani sa nijako nevysporiadal s výpoveďami svedkov Q. a I.. Skutkový stav v tejto veci nesprávne právne vyhodnotil a nesprávne právne ho aj posúdil a týmto záverom sa spravoval pri rozhodovaní v mojej trestnej veci. Namietam v tejto súvislosti, že môj skutok je právne posudzovaný a rozhodnutie v mojej veci je založené na základe len predpokladanej, ale nijako inak dôkazne nepreukázanej skutočnosti (fiktívnosť zmlúv) a navyše, v konaní vystupujú dvaja svedkovia, ktorí uvádzajú a potvrdzujú pravosť zmlúv. Súd nesprávne právne posúdil zistený skutok, keď bez akýchkoľvek relevantných dôkazov uzatvára, že predložené zmluvy sú fiktívne. Namietané odvolacie výhrady odvolací súd nijako nevzal do úvahy a uvedené nedostatky nenapravil ani odvolací súd, ktorý si plne osvojil s rovnakými vadami závery a názory prvostupňového súdu.

II. Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku namietam aj v časti, kedy súd nesprávne vyhodnocuje, že plnú moc z 9. júla 2021 som podpísal na účely nakladania s obchodnou spoločnosťou I.. Dňa 13. decembra 2022 na hlavnom pojednávaní svedok M. explicitne povedal, že plné moci na prípadný prevod obchodného podielu, ako aj konateľstva v spoločnosti I. boli podpísané pre prípad ak by som ochorel alebo bol inak indisponovaný, aby sa dal zabezpečiť chod firmy. Na hlavnom pojednávaní 27. januára 2023 došlo k prečítaniu zápisnice z výpovede svedkyne E. W.Á., z ktorej vyplýva, že plná moc z 9. júla 2021 bola udelená na iný účel, resp. pre prípad mojej neprítomnosti alebo indispozície. Na hlavnom pojednávaní 12. januára 2023 svedok G. vypovedal o pokusoch o urovnanie, kedy mi mala byť vyplatená suma 64 tisíc eur za to, že nebudem rozporovať prevod obchodného podielu a konateľstva v spoločnosti I.. Ak by tento prevod bol v súlade so zákonom a udelenou plnou mocou, teda bol by právne aprobovaný, nikto by predsa so mnou nechcel urovnávať právne vzťahy za to, že nebudem rozporovať prevod mojej spoločnosti (jej ukradnutie) a ešte mi za to aj platiť nie malú sumu peňažných prostriedkov. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že s prevodom obchodného podielu a zmenou konateľstva som nesúhlasil, čo písomne oznámil aj pani A., ako aj iným osobám. Zhodne z vykonaného dokazovania vyplýva na aký účel bola plná moc udelená a tiež aj to, že v čase, kedy k prevodu došlo, nebol som ani indisponovaný ani neprítomný (a len pre tieto účely sa mala plná moc použiť, čo bolo preukázané). Bolo mi tiež ponúkané urovnanie, kedy za to, že nebudem rozporovať prevod, mi bude poskytnutá suma peňažných prostriedkov. Z takto vykonaného dokazovania nie je možné vyvodzovať

právny záver, že plná moc bola riadne podpísaná a na jej podklade došlo k prevodu spoločnosti v súlade s účelom, na aký bola udelená. Navyše, podľa rozsudku NS SR, sp. zn. 4Obdo/114/2020, zo 14. decembra 2021 tiež vyplýva neplatnosť generálnej plnej moci, zhodne rozsudok ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 353/2012-17, v zmysle ktorého udelenej plnej moci na všetky úkony ohľadom spoločnosti, je neplatným právnym úkonom bez absencie potrebnej individualizácie. Z tohto dôvodu namietam nesprávne právne posúdenie skutkového stavu veci, na ktorom je postavené rozhodnutie súdu.

III. Nevyčkanie na rozhodnutie iného súdu o prejudiciálnej otázke je spojené s nesprávnym vyhodnotením a posúdením prejudiciálnej otázky trestným súdom, hoci na uvedené posúdenie súd nebol oprávnený. Máme za to, že prvostupňový a nadväzne, aj po odvolacích námietkach, aj odvolací súd sa nesprávne vysporiadali s povahou predbežnej otázky, ktorá je nevyhnutná pre rozhodnutie vo veci samej (v trestnej veci). Konkrétne ide o otázky majúce povahu troch okruhov, a to: 1/ otázka týkajúca sa platnosti, resp. neplatnosti udeleného plnomocenstva, 2/ otázka platnosti eventuálne neplatnosti prevodu obchodného podielu, a 3/ otázka platnosti eventuálne neplatnosti zmien v osobe konateľa. V každom prípade, namietame nesprávne právne posúdenie predbežnej otázky, konkrétne tej, ktorá súvisí so zmenou konateľstva v spoločnosti I., nakoľko posúdenie tejto zmeny nie je otázkou, ktorú by súd mal posudzovať. Zmena konateľstva v prípade právnickej osoby (jeho vznik a zánik na strane konkrétnej osoby) sú obdobné otázky je ako otázka spôsobilosti na právne úkony, otázky života alebo smrti fyzickej osoby. Analogicky vo vzťahu ku spôsobilosti byť účastníkom konania, a právnej spôsobilosti vo vzťahu k právnickej osobe je otázka založenia spoločnosti, vzniku, zrušenia a zániku konateľstva, t. j. oprávnenia konať za právnickú osobu navonok, ako aj otázka zániku spoločnosti otázkou statusovou. O predbežných otázkach týkajúcich sa osobného stavu nie je podľa § 7 ods. 2 Trestného poriadku trestný súd kompetentný rozhodovať, ale musí vyčkať na rozhodnutie orgánu (súdu) konajúceho v statusovej veci. Takéto konanie bolo iniciované a je bez významu, kedy som toto oprávnenie využil, nakoľko takéto oprávnenie mám možnosť využiť kedykoľvek v priebehu lehoty na uplatnenie práva na súde. Namietame pre to, že otázka vymenovania konateľa, vzniku aj zrušenia konateľstva zmeny v osobe konateľa spoločnosti I., sú statusové otázky, o ktorých prvostupňový súd nemal ani rozhodovať, mal vyčkať na prebiehajúce súdne konanie v Banskej Bystrici (63 Exre 14/2022). Na túto otázku žiadnym spôsobom vo svojom odôvodnení nedbal odvolací súd, ktorý sa s namietanými výhradami ani žiadnym spôsobom nevysporiadal, pochybenie prvostupňového súdu nenapravil, skôr zopakoval. Z uvedeného dôvodu namietame, že zistený skutkový stav prvostupňový, ale aj odvolací súd nesprávne právne posúdili, ani odvolací súd toto pochybenie nenapravil a nesprávne aplikoval na statusovú otázku ustanovenie § 7 ods. 1 Trestného poriadku, hoci mal správne aplikovať ustanovenie § 7 ods. 2 Trestného poriadku.“

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v súlade s dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku v jeho neprospech, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré obsahovo nadväzujú na toto rozhodnutie, keďže s ohľadom na uvedenú zmenu v podobe zrušenia rozsudku stratili svoj právny podklad a prikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby vec opätovne v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor:

„A. K závažnému porušeniu práva na obhajobu

K bodu I. Pokiaľ ide o výsluch svedkyne O.. A. Q., tento bol ako v prípravnom konaní, tak aj v konaní pred súdom vykonaný zákonným spôsobom, a to po vykonaní zákonného poučenia danej osoby v príslušnom procesnom postavení. K otázke údajnej potreby zbavenia mlčanlivosti menovanej svedkyne uvádzam, že menovaná svedkyňa poskytovala spoločnosti I., s. r. o., štandardné účtovnícke služby, bez daňového poradenstva. Je potom zrejmé, že účtovníkov, ktorí majú byť vypočúvaní v trestnom konaní v procesnom postavení svedka, nie je nutné zbavovať povinnosti zachovávať mlčanlivosť, v prípade, ak taká osoba nie je zapísaná v komore daňových poradcov. Účtovníka, ktorý nie je zapísaný v zozname daňových poradcov a účtovnícku činnosť vykonáva ako svoju živnosť, nemožno považovať za daňového poradcu, a preto sa na neho ani nevzťahuje povinnosť mlčanlivosti v zmysle § 18 odsek 1 zákona č. 78/1992 Zb. o daňových poradcov a Slovenskej komore daňových poradcov v znení neskorších predpisov. Svedkyňa O.. A. Q. nie je osobou zapísanou v komore daňových poradcov, čo vyplýva z verejne dostupného zoznamu daňových poradcov na webovom sídle Slovenskej komory daňových poradcov. Z daného dôvodu tu pri tejto konkrétnej svedkyne nemohol platiť zákaz výsluchu

svedka v zmysle § 129 odsek 2 Trestného poriadku. Z povahy skutočností, o ktorých menovaná svedkyňa vypovedala v tomto trestnom konaní, je zrejmé, že tu nemohol platiť ani zákaz výsluchu svedka v zmysle § 129 odsek 1 Trestného poriadku, nakoľko menovaná svedkyňa nevypovedala o žiadnych takých okolnostiach, ktoré by podliehali utajenému režimu, t. j. o utajovaných skutočnostiach v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

K bodu II. Pokiaľ ide o odmietnutie návrhov obhajoby na vykonanie výsluchu a vykonanie finančného vyšetrovania vo vzťahu k rodičom a starým rodičom svedkyne F. Q. (manželky odsúdeného), je nutné uviesť, že súd prvého stupňa v kontexte iných, už vykonaných dôkazov, správne vyhodnotil, že predmetný dôkazný návrh obhajoby je celkom nadbytočný, a jeho vykonanie je potrebné za preukázaného dôkazného stavu odmietnuť. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že odsúdený J. H. 'nepriinesol' do spoločnosti I., s. r. o., pôžičku v podobe poskytnutia finančných prostriedkov vo výške 400.000 eur, keďže tieto peniaze nikto, žiadna osoba z prostredia spoločnosti I., s. r. o., nikdy nevidela, žiaden z vypočutých svedkov o ich existencii nevypovedá ani len v náznakoch, tieto peňažné prostriedky nie sú zaznamenané v účtovníctve spoločnosti Q., s. r. o., ani spoločnosti I., s. r. o., a o ich odovzdaní spoločnosti I., s. r. o., resp. D. C. M. neexistuje žiaden objektívny dôkaz. Taktiež tieto peňažné prostriedky neboli nikdy predmetom urovnávania vzájomných práv a povinností medzi odsúdeným J. H. a spoločnosťou I., s. r. o., v čase po tom, ako odsúdený skončil na pozícii konateľa a spoločníka v danej spoločnosti (odsúdený a ani druhá strana ich nikde na nijakom mieste procesu urovnávania vzájomných vzťahov vôbec nespomínajú). Preto, ako správne poznamenal súd prvého stupňa v rozsudku na str. 12, cit.: 'Nikde nebol zaznamenaný pohyb tak vysokej hotovosti a jej presúvanie medzi vyššie uvedenými osobami, ktorý mal celý zastrešovať obžalovaný, a že predmetné financie mali skončiť v spol. I., s. r. o., ako hotovostná pôžička, ktorej vrátením obhajoval obžalovaný skutok pod bodom 1/ krádež cudzích peňazí. I keby si obžalovaný naozaj požičal peniaze od kamaráta a rodiny (manželky a jej rodičov/starých rodičov), čo je nepotvrdené, z ničoho nevyplýva, že predmetné peniaze mal použiť na ďalšiu pôžičku pre spol. Q., s. r. o., a tá následne pre I., s. r. o.'. Za takejto dôkaznej situácie by bolo celkom nadbytočné cestou medzinárodnej právnej pomoci prostredníctvom ukrajinských justičných orgánov vypočúvať a skúmať akékoľvek majetkové pomery rodičov a starých rodičov svedkyne F. Q. (manželky odsúdeného) ako potenciálnych, resp. údajných veriteľov odsúdeného, keďže vykonaným dokazovaním sa podarilo bez rozumných pochybností preukázať, že tieto peniaze (ak by aj odsúdenému boli zo strany manželkinej rodiny skutočne požičané) na konci dňa nikdy 'neskončili' v spoločnosti I., s. r. o.. Súd prvého stupňa sa tak dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s prezentovaným dôkazným návrhom obhajoby v odôvodnení rozsudku a presvedčivým spôsobom vysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné vykonať navrhovaný dôkaz. Z daného dôvodu preto odvolací súd ani v tomto ohľade nezhliadol a ani nemohol vzhliadnuť pochybenie v konaní súdu prvého stupňa

K bodu III. Pokiaľ ide o okolnosti, ktoré sa mali udiť na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní na Krajskom Súde v Bratislave 14. decembra 2023, k tomuto uvádzam, že tunajšia prokuratúra nebola účastná predmetného verejného zasadnutia, a preto sa nemôže k jeho priebehu bližšie vyjadriť. Snáď najobjektívnejším meradlom týchto okolností bude zrejme prehratie zvukového záznamu z daného verejného zasadnutia. Avšak dovoľujeme si poznamenať, že v odôvodnení napadnutého rozsudku (na str. 34 a 35) sa Krajský súd v Bratislave pomerne podrobne vyjadruje k samotnému priebehu predmetného verejného zasadnutia ako aj k vysloveným požiadavkám a námietkam zo strany odsúdeného a jeho obhajcu. Z uvedenej časti odôvodnenia je dostatočne zrejmé a vysvetlené: prečo odvolací súd postupoval na danom verejnom zasadnutí tak ako postupoval, ako si vyriešil otázku údajnej zdravotnej indispozície odsúdeného na danom verejnom zasadnutí, ako aj otázku neustáleho odd'ovania prednesu konečného návrhu zo strany obhajcu odsúdeného. Za daného stavu považujem zvolený postup odvolacieho súdu za zákonný, správny a plne zodpovedajúci vzniknutej situácii.

B. K nesprávosti právneho posúdenia zisteného skutku

K bodu I. K údajnému nepreukázaniu fiktívnosti zmlúv o pôžičkách bez dôvodných pochybností však uvádzame nasledovné: Nie je možné sa stotožniť s názorom obhajoby, podľa ktorého sa v tomto trestnom konaní nepodarilo preukázať fiktívnosť zmlúv o pôžičkách bez rozumných pochybností. Fiktívnosť vyššie uvedených zmlúv o pôžičkách a vôbec celej pôžičky vo výške 400.000 eur, ktorú mal údajne obžalovaný zabezpečiť pre spoločnosť I., s. r. o., za účelom rekonštrukcie a kúpy predmetnej

nehnutelnosti, je možné vyvodzovať z nasledovných dôkazov: Svedkyňa O. A. Q. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že vyššie uvedené zmluvy o pôžičkách videla vôbec prvýkrát až 16. marca 2022 (teda vyše roka od ich údajného vzniku) a do daného momentu nevedela nič o údajnom dlhu spoločnosti I., s. r. o., voči spoločnosti Q., s. r. o., vo výške 400.000 eur. Obžalovaný, ako v danom čase konateľ oboch spoločností, sa o tejto pôžičke pred ňou nikdy nezmenil, nikdy jej neboli predložené žiadne listinné doklady preukazujúce odovzdanie predmetných peňazí spoločnosti I., s. r. o.. Inkriminované zmluvy o pôžičkách menovaná svedkyňa odmietla obžalovanému zaúčtovať spätne do účtovníctva spoločnosti Q., s. r. o., za rok 2021, pretože by to podľa jej slov odporovalo pravidlám účtovníctva. Taktiež v oboznámenej elektronickej (mobilnej) komunikácii obžalovaného so svedkyňou O. A. Q., ktorá prebiehala medzi nimi počas roku 2021 až do 16. marca 2022, sa nenachádza žiadna zmienka o akejkoľvek pôžičke spoločnosti Q., s. r. o., pre spoločnosť I., s. r. o.. V súvislosti s inkriminovanými zmluvami o pôžičkách nemožno opomenúť podstatný fakt, ktorý sa týka ich výroby (vytvorenia) a ktorý svedčí o ich zrejmej fiktívnosti. V tomto smere poukazujem na zjavne protichodné vyjadrenia svedkov F. Q. a E. I. ohľadne toho, kto stál za vypracovaním predmetných zmlúv o pôžičkách. Už na prvý pohľad je zjavné, že inkriminované zmluvy o pôžičkách sú z hľadiska použitej štylizácie a textu takmer identické. Svedkyňa F. Q. vypovedala, že bola to ona, kto vypracovala zmluvu o pôžičke uzavretú medzi ňou a manželom (obžalovaným), keďže študuje právo. Naproti tomu svedok E. I. vypovedal, že bol to on, kto ako prvý posielal obžalovanému vzor zmluvy o pôžičke, resp. návrh zmluvy o pôžičke medzi ním a obžalovaným. Zmluva obžalovaného so svedkyňou F. Q. a zmluva obžalovaného so svedkom E. I. sú na vlas rovnaké zmluvy. Je ťažké si predstaviť, aby dve osoby, nezávisle od seba, vytvorili takmer identický právny dokument s rovnakou stylistikou a textom. Aj tieto rozporné vyjadrenia svedkov ohľadne vytvorenia inkriminovaných zmlúv o pôžičkách do značnej miery spochybňujú ich autenticitu a nasvedčujú tomu predpokladu, že to boli narýchlo vyrobené zmluvy tesne pred alebo tesne po kritickom dni 14. marca 2022. Uvedené nepriamo podporuje aj skutočnosť, že v zaistenom mobilnom telefóne obžalovaného sa našli predmetné zmluvy o pôžičkách s dátumovou pečiatkou zo 16. marca 2022. Predmetné zmluvy o pôžičkách sú len fiktívnymi dokumentmi, teda takými, ktoré reálne neodrážajú skutočný stav a mali slúžiť len ako zastierajúci prostriedok pre zaúčtovanie neoprávnenej transakcie vykonanej obžalovaným 14. marca 2022, teda zjavne v čase, kedy už nebol viac konateľom poškodenej spoločnosti I., s. r. o., a tým pádom ani oprávneným disponentom s peňažnými prostriedkami umiestnenými na bankovom účte predmetnej spoločnosti. Narýchlo vyfabrikovanej legende o pôžičkách nasvedčuje aj neštandardné správanie obžalovaného, ktorý sa dva dni po skutku snažil urgentne zaúčtovať vyššie uvedené zmluvy o pôžičkách do účtovníctva spoločnosti Q., s. r. o., spätne do roku 2021, pričom do 16. marca 2022 (t. j. viac ako rok od ich údajného podpisu) nepociťoval ani len potrebu informovať účtovníčku (a z dokazovania vyplynulo, že ani žiadnu inú osobu z prostredia H. G., a. s.) o vzniku tejto nemalej pôžičky medzi oboma spoločnosťami. Aj toto správanie obžalovaného zaznamenané bezprostredne (do dvoch dní) po vykonaní skutku nasvedčuje tomu predpokladu, že zmluvy o pôžičkách boli narýchlo vyfabrikovanými zmluvami, ktorých jediným účelom bolo zastrieť podozrenie zo zjavne protiprávneho konania obžalovaného vo vzťahu k majetku poškodenej spoločnosti I., s. r. o..

K bodu II. K otázke vyhodnotenia plnej moci z 9. júla 2021 uvádzam nasledovné:

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočne rozsiahle dokazovanie, ktoré mu dovoľovalo urobiť si vlastný záver o zákonnosti zmien v štruktúrach spoločnosti I., s. r. o., a síce že k prevodu obchodného podielu v spoločnosti I., s. r. o., z obžalovaného na nového spoločníka a k zmene konateľskej štruktúry v spoločnosti I., s. r. o., z obžalovaného na nového konateľa došlo spôsobom ktorý bol súladný s právom. Súd prvého stupňa v tomto ohľade vypočul, resp. oboznámil na hlavnom pojednávaní výpovede všetkých zainteresovaných svedkov, ktorí participovali na prevode obchodného podielu a zmene štatutárneho orgánu v spoločnosti I., s. r. o., a oboznámil podstatné časti listinných dôkazov, predovšetkým obsah registrového spisu k spoločnosti I., s. r. o., a plnomocenstvo udelené obžalovaným z 9. júla 2021. Mimo akýchkoľvek rozumných pochybností však v tomto trestnom konaní bolo preukázané, že 14. marca 2022, t. j. v čase inkriminovaného prevodu peňažných prostriedkov vo výške 400.000 eur z bankového účtu spoločnosti I., s. r. o., obžalovaný J. H. už viac nebol v žiadnom právnom vzťahu k predmetnej obchodnej spoločnosti, čo podľa výsledkov vykonaného dokazovania bolo obžalovanému zjavne zjavné. Súd prvého stupňa, ako súd druhého stupňa tak na podklade vykonaného dokazovania správne vyhodnotili, že obžalovaný v skutku uvedenom pod bodom 1. naplnil

všetky zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písm. a), odsek 4 písm. a) Trestného zákona

K bodu III. K otázke nevyčkania na rozhodnutie iného súdu o prejudiciálnej otázke uvádzam nasledovné: Otázka platnosti prevodu obchodného podielu v spoločnosti I., s. r. o., z obžalovaného na nového spoločníka ako aj otázka zmeny konateľskej štruktúry v spoločnosti I., s. r. o., z obžalovaného na nového konateľa predstavovali v tomto trestnom konaní otázky predbežné, ktoré súd prvého stupňa nielen, že mohol sám ale bol dokonca povinný si vyriešiť samostatne v rámci posudzovania predbežných otázok tak, ako mu to prikazuje ustanovenie § 7 odsek 1 Trestného poriadku. Vyššie uvedené otázky, ktoré sa v tomto trestnom konaní vyskytli, zjavne nespádajú do kategórie otázok týkajúcich sa osobného stavu, o ktorých sa rozhoduje v inom súdnom konaní a ktoré súd prvého stupňa ako trestný súd nie je oprávnený samostatne riešiť, čo vyplýva výslovne z ustanovenia § 7 odsek 2 Trestného poriadku. Otázkami týkajúcimi sa osobného stavu sú podľa aplikačnej praxe otázky neplatnosti manželstva určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, určenie otcovstva, resp. materstva (rodičovstva) osvojenia, spôsobilosti na právne úkony, vyhlásenie za mŕtveho, uznanie cudzozemských rozhodnutí vo veciach manželských a vo veciach otcovstva. Taktiež vyššie nastolené otázky neboli otázkami o ktorých mal rozhodnúť Súdny dvor Európskej únie, ktoré sú podľa § 7 odsek 3 Trestného poriadku vylúčené z posudzovania predbežných otázok orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa bol povinný v tomto trestnom konaní na základe pred ním vykonaného dokazovania samostatne posúdiť vyššie nastolené otázky, nevyčkávajúc pritom na rozhodnutie registrového súdu o návrhu obžalovaného na začatie konania o zrušenie zápisu údajov do obchodného registra týkajúcich sa spoločnosti I., s. r. o. (zrušenie zápisu nového spoločníka a nového konateľa spoločnosti I., s. r. o.).“ Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol.

Obvinený J. H. prostredníctvom zvolenej obhajkyne následne k vyjadreniu prokurátora uviedol:

„K bodu A. 1 Vyjadrenia: Dovolanie sa v žiadnej časti neopiera o skutočnosť, že O.. A. Q. bola vypočúvaná v rozpore s § 129 Trestného poriadku, § 130 Trestného poriadku z dôvodov, že by mala byť daňovou poradkyňou zapísanou v príslušnom zozname daňových poradcov tak, ako to uvádza prokurátor OP Bratislava I. Svedkyňa bola účtovníčkou tak, ako vyplýva z podaného dovolania, poskytovala účtovnícke služby na zmluvnom podklade (pre spoločnosti Q., s. r. o., aj I., s. r. o.) a zrejme aj pre iné spoločnosti, nakoľko ide o predmet jej účtovníckej činnosti. Zo zmluvného podkladu, na základe ktorého poskytovala účtovnícke služby aj pre vyššie uvedené spoločnosti, vyplýva okrem iného aj povinnosť zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, resp. účtovných operáciách a od tejto povinnosti nebola žiadnym spôsobom oprávnenou osobou oslobodená. Svedkyňa nie len že zamlčala pomer k stranám, ale aj pomer k veci, keďže v predmetnej spoločnosti vykonávala účtovnícke služby, navyše od povinnosti zachovávať o účtovných úkonoch a komunikácii s klientom ohľadom účtovníctva a účtovných operáciách vyplývajúcej zo zmluvného základu, nebola kompetentnou osobou nikdy oslobodená. Uvedená povinnosť má, v smere ochrany podnikateľských subjektov, medzinárodné východiská aj základ, od ktorého sa odvíja. Výpoveď svedkyne považujeme za vykonanú v rozpore so zákonom a zakladajúcu porušenie práva na obhajobu.

K bodu A. 2 Vyjadrenia: Napriek tomu, že sme opakovane navrhovali vykonanie dôkazov smerujúcich k preukázaniu pravosti zmlúv a reálnosti pôžičiek (čo sťažnostný súd považuje dokonca za rozhodujúce pre posúdenie trestnosti), vykonanie takýchto dôkazov súd odmietol s odôvodnením, že nie je potrebné. Máme za to, že je porušením práva na obhajobu, ak súd vykonáva dôkazy jednostranne a vykonáva len také dôkazy, ktoré smerujú k usvedčeniu obžalovaného a naopak, odmieta vykonanie dôkazov, ktoré by jeho tvrdenia vedeli podporiť, preukázať.

K bodu A. 3 Vyjadrenia: Procesný postup odvolacieho súdu bol podrobne popísaný v podanom dovolaní. Považujem sústavne za závažné porušenie môjho práva na obhajobu to, ako ku mne a k môjmu obhajcovi, celkovo k jednej procesnej strane odvolací súd pristúpil. Uvedený postup považujem nie len za nedôstojný, vo vzťahu k mojím zdravotným komplikáciám a zdravotnému stavu môjho obhajcu urážlivý až ponižujúci /ak predseda senátu nedovolí obhajcovi po dlhom predsllove sa ani napiť, ani urobiť 5 minútovú prestávku, hoci obhajca poukáže na svoje zdravotné problémy/, no súčasne za porušujúci moje právo na obhajobu, keďže za odvolacím súdom vyvolanej situácie som nemal možnosť sa riadne v konaní procesne brániť, resp. obhajovať. Plne v tomto bode trvám na skutočnostiach, ktoré som uviedol v dovolaní a ktoré vyplývajú zo zápisnice z odvolacieho verejného zasadnutia, ako aj zo

zvukového záznamu, ktorý je k nemu vyhotovený.

K bodu B. 1 Výjadrenia: Prokurátor nesprávne interpretuje vykonané dokazovanie, keď vo vyjadrení uvádza, že je nemožné, aby dve zmluvy takmer až úplne totožné, vypracovali dve rôzne osoby. Svedok I. pritom uvádzal, že zmluvy mu zaslal na kontrolu/úpravu, a teda nie je nemožné, aby som ich upravil podľa vzoru zmluvy vypracovanej manželkou. Uvedený dôkaz teda fiktívnosť zmlúv nepotvrďuje a nepotvrďuje ju ani to, že v mojom telefóne boli nájdené s neskorším dátumom, nakoľko to je len dátum, kedy boli stiahnuté do môjho telefónu (pritom ich vypracovala iná osoba, vo svojom počítači, a to kedy som si ich stiahol do telefónu ja, neobstoí ako dôkaz o ich fiktívnosti). Fiktívnosť zmlúv súd len prezumuje bez potrebného vykonaného dokazovania k pôvodu prostriedkov a dokonca plne ignorujúc dôkazy svedčiace v môj prospech. Selektívnym výberom dôkazov potvrdzujúcich moju vinu dospel k záveru o fiktívnosti zmlúv, čím namietam nesprávne právne posúdenie rozhodujúcich dokumentov pre právnu kvalifikáciu skutku. Namietame aj spôsob interpretácie vykonaných dôkazov vo Výjadrení, nakoľko vypovedajúca O.. Q., čiastočne to vyplýva aj z výpovede B. A., uvádzajú, že spätné dokladanie dokladov do účtovníctva nebolo u mňa nezvyčajné, že som s dokladaním dokladov meškal.

K bodu B. 2 Výjadrenia: Povaha plnej moci z 9. júla 2021, dôvody jej udelenia a rozsah použitia priamo vyplývajú z výpovede svedka M. na hlavnom pojednávaní 13. decembra 2022 (plné moci na prípadný prevod obchodného podielu, ako aj konateľstva v spoločnosti I., s. r. o., boli podpísané pre prípad ak by som ochorel alebo bol inak indisponovaný, aby sa dal zabezpečiť chod firmy). Zhodne o tom svedčí výpoveď svedkyne W.. O takýto prípad pritom v čase prevodu vôbec nešlo. Súd nesprávne posúdil plné moci, ktoré boli udelené na určitý účel a pre konkrétne situácie a rozširuje bez dôvodu a v môj neprospech ich platnosť na všetky úkony a za všetkých situácií. Ignorovaná bola v môj neprospech aj doterajšia judikatúra NS SR sp. zn. 4Obdo 114/2020 zo 14. decembra 2021, z ktorej tiež vyplýva neplatnosť generálnej plnej moci, zhodne rozsudok ÚS SR sp. zn. III. ÚS 353/2012-17, v zmysle ktorého udelenie plnej moci na všetky úkony ohľadom spoločnosti, je neplatným právnym úkonom bez absencie potrebnej individualizácie. Z tohto dôvodu namietam nesprávne právne posúdenie skutkového stavu veci, na ktorom je postavené rozhodnutie súdu.

K bodu B. 3 Výjadrenia: Zotrvávame a tom, že zistený skutkový stav prvostupňový, ale aj odvolací súd nesprávne právne posúdili, ani odvolací súd toto pochybenie nenapravil a nesprávne aplikoval na statusovú otázku ustanovenie § 7 ods. 1 Trestného poriadku, hoci mal správne aplikovať ustanovenie § 7 ods. 2 Trestného poriadku.“

K dovolaniu obvineného sa vyjadril aj poškodený, a to nasledovne:

„Ad 1) - Bod I. - Neexistencia porušenia zákazu výpovede svedka O.. A. Q.. V prvom rade, poškodený poukazuje na to, že uvedená námietka sa nepreskúmava v dovolacom konaní ako dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako „zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu“, ale ako dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“. To z dôvodu, že odôvodnenie odsúdeného smeruje k preukázaniu údajnej nezákonnosti vykonaného jednotlivého dôkazu vo forme výsluchu svedka, konkrétne O.. A. Q., ktorý podlieha osobitnému dovolaciemu dôvodu podľa písm. g), a teda mimo rámca dôvodu spočívajúceho v zásadnom porušení práva na obhajobu. Uvedený záver podporuje aj odborná literatúra. Podľa názoru poškodeného z dôvodu nesprávne uvedeného dovolacieho dôvodu nie je možné predmetnú argumentáciu ani podrobiť vecnému dovolaciemu prieskumu. Napokon, uvedená argumentácia nebola zo strany Odsúdeného vytýkaná v odvolacom konaní, čo uznáva aj odsúdený, a preto ju v súlade s § 371 ods. 4 písm. g) nemožno v dovolaní napadnúť. Pre úplnosť však poškodený uvádza, že svedkyňa O.. A. Q. bola riadne zákonne poučená pred svojim výsluchom v súlade s § 131 Trestného poriadku a jej výsluch prebiehal v súlade s § 132 Trestného poriadku. Svedkyňa pre poškodeného vykonávala účtovné služby, na ktoré sa žiadna povinnosť mlčanlivosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 129 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, nevzťahuje. Preto ju nebolo potrebné zbavovať povinnosti mlčanlivosti. Svedkyňa nevypovedala o žiadnych skutočnostiach, ktoré sú predmetom utajovaných skutočností alebo zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženou alebo uznanou povinnosťou mlčanlivosti. Odsúdený uvedené žiadnym spôsobom nepreukazuje, a preto je jeho argumentácia v celom rozsahu nedôvodná.

Ad 1) - Bod II. - Odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov, ktoré nemali pre posúdenie veci zásadný význam z dôvodu nadbytočnosti. Poškodený má za to, že ani odmietnutím vykonania

navrhovaných dôkazov odsúdeným na výsluch rodinných príslušníkov manželky odsúdeného a zisťovania ich finančných pomerov nemôže viesť k naplneniu predmetného dovolacieho dôvodu, keďže vzhľadom na zistený skutkový stav bolo vykonanie predmetných dôkazov nadbytočné a ich vykonanie by nebolo spôsobilé viesť k inému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Ad 1) - Bod III - Riadne odôvodnenie vykonania verejného zasadnutia napriek údajným zdravotným problémom odsúdeného a dôvodné prerušenie prednesu obhajcu odsúdeného. Poškodený má za to, že ani argumentácia vo forme vykonania verejného zasadnutia napriek údajným zdravotným problémom odsúdeného a prerušenie prednesu obhajcu odsúdeného v rámci predmetného dovolacieho dôvodu je nedôvodná a ako taká nie je spôsobilá viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa na str. 34 odôvodnenia napadnutého rozsudku riadne vysporiadal s namietaným priebehom verejného zasadnutia na odvolacom súde, keď dospel k záveru, že údajná zdravotná nespôsobilosť odsúdeného bola vyvrátená predloženým potvrdením lekárky E.. Z. Q. zo 14. decembra 2023, podľa ktorého odsúdený je zo zdravotného hľadiska schopný súdneho pojednávania, čo bolo potvrdené aj po prerušení pojednávania na požiadanie odsúdeného a vydaním aktualizovanej správy lekárkou E.. Z. Q. s rovnakým záverom. Z uvedeného je zrejmé, že odsúdený bol zo zdravotného hľadiska schopný zúčastniť sa predmetného verejného zasadnutia. Čo sa týka predbežného prerušenia konečného návrhu obhajcu odsúdeného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, odvolací súd správne dospel k záveru, že uvedený prednes obhajcu odsúdeného zjavne vybočoval z rámca prejednávanej veci, opakoval sa, a teda uplatňoval svoje procesné práva šikanóznym spôsobom, čo je nepripustné. Poškodený sa preto stotožňuje so správnosťou procesného postupu odvolacieho súdu, že za danej situácie bolo nevyhnutné odňať právo obhajcovi pokračovať v prednese konečného návrhu (str. 34 a 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

Ad 2) - Bod I. - Fiktívnosť zmlúv o pôžičke. Podľa poškodeného súd dospel k správne právnemu záveru, keď na základe zisteného skutkového stavu v konaní vyhodnotil, že zmluvy o pôžičke uzavreté odsúdeným so svedkyňou F. Q. a svedkom E. I. sú fiktívne. Poškodený má za to, že správnosť skutkového zistenia o fiktívnosti pôžičiek výstižne a podrobne odôvodnil prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I vo svojom vyjadrení k dovolaniu z 19. augusta 2024 (ďalej len 'Vyjadrenie prokurátora') na str. 4. až 11., preto poškodený na predmetnú argumentáciu v celom rozsahu odkazuje.

Ad 2) - Bod II. - Zákonnosť zmien v štruktúre spoločnosti poškodeného na základe platnej a účinnej plnej moci. Súd podľa poškodeného dospel k správne právnemu záveru, keď na základe zisteného skutkového stavu v konaní vyhodnotil, že plná moc z 9. júla 2021 bola platná a účinná a zmeny konateľa a spoločníka v spoločnosti poškodeného boli vykonané zákonným spôsobom. Aj v rozsahu uvedenej argumentácie poškodený má za to, že skúmanie platnosti plnej moci predstavuje skutkovú otázku, ktorú nie je dovolací súd oprávnený skúmať podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže odsúdený týmto nenapadá nesprávne právne posúdenie zisteného skutku ani nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia, ale nesprávne vyhodnotenie dôkazu, t. j. platnosti plnej moci. Poškodený sa napriek uvedenému nedostatku vyjadri aj k otázke platnosti plnej moci. Prvostupňový súd za účelom posúdenia platnosti plnej moci vykonal komplexné dokazovanie vo forme výsluchu zainteresovaných svedkov, najmä D.. C. G. ako konateľa B. A., s. r. o., E.. S. W. ako konateľky W. & H., s. r. o., ktorí boli osoby konajúce za splnomocnené advokátske kancelárie podľa plnomocenstva, ako aj svedkov O.. B. A. a D.. C. M.. Naviac platnosť plnomocenstva bola potvrdená aj vykonanými listinnými dôkazmi, a to najmä oboznámením sa s podstatnými časťami samotného plnomocenstva z 9. júla 2021 a obsahom registrového spisu spoločnosti poškodeného. Platnosť plnej moci a jej skutočné udelenie potvrdzuje aj osvedčovací doložka o pravosti podpisu odsúdeného na plnomocenstve, ktorá bola vyhotovená u notárky D.. P. R. z 9. júla 2021. Najmä z vyššie uvedených dôkazov súdy správne vyhodnotili, že k odvolaniu odsúdeného ako konateľa a prevodu jeho obchodného podielu v spoločnosti poškodeného na valnom zhromaždení spoločnosti poškodeného 24. januára 2022 došlo zákonným spôsobom na základe platného a účinného plnomocenstva. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že obsah plnej moci odsúdený pred jeho použitím na predmetnom valnom zhromaždení nenamietal ani ho nikdy neodvolal. Ide preto výlučne o účelovú obhajobu odsúdeného s cieľom odôvodniť svoje protiprávne konanie, za ktoré bol právoplatne odsúdený napadnutým rozsudkom.

Ad 2) - Bod III. - Správnosť posúdenia existujúcich predbežných otázok. S vyššie uvedeným názorom odsúdeného sa nemožno stotožniť, keďže: (i) v prípade odsúdeným namietaných otázok nejde o predbežné otázky týkajúce sa osobného stavu podľa § 7 ods. 2 Trestného poriadku, (ii) súdy boli

povinné predbežné otázky samy posúdiť podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa odbornej literatúry medzi otázky statusové je možné zaradiť otázky ako napr. určenie, či manželstvo existuje alebo nie, rozhodnutie o osvojení, rozhodnutie o zverení do výchovy. Zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok pojem statusové veci len v súvislosti s fyzickými osobami, nie právnickými osobami. V každom prípade, z obchodného registra je v zmysle zásady materiálnej publicity zrejmé, kto je konateľom spoločnosti poškodeného a kto jeho jediným spoločníkom, čo je premietnuté tiež do skutočnosti, že v predmetnom konaní za poškodeného nekoná odsúdený, ale splnomocnenec poškodeného na základe plnomocnenstva od aktuálneho konateľa, O.. D. Q..“

Poškodený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol, alternatívne, aby dovolanie zamietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej

realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Nemožno sa účinne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a hodnotenia z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenia dôkazov) na podklade § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak by predstavoval spôsobilý podklad pre dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu (konajúceho v zmysle „iniciačného“ procesného úkonu obvineného ako osoby oprávnenej podať dovolanie v zmysle skôr citovaných ustanovení Trestného poriadku), takýto výklad by odporoval principiálnej viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Dovolací súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov ako ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nemôže (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba súčasne chápať aj ako základné interpretačné a napokon i kvalitatívne kritérium pre dovolanie podané niektorou zo strán pôvodného konania - tzv. základného konania predchádzajúceho podaniu dovolania (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 5 Trestného poriadku). Vyjadruje totiž základné argumentačné pravidlá konania pred dovolacím súdom, ktorých spoločným menovateľom je zákonom a stabilnou judikatúrou ustálený účel takto intencne vymedzeného dovolacieho konania: spravidla výsostné posudzovanie právnych otázok naproti prieskumu skutkových zistení realizovaných skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Uvedené je vyjadrením limitácie dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zistenia skutkového stavu skôr vo veci konajúcimi súdmi, a tak pretavením princípu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku je doménou základného konania, do ktorej môže dovolací súd zasahovať len výnimočne, a to len vtedy ak dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného.

S tým plne korešponduje záver, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby

bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd sumarizuje:

V prípade dovolania podaného obvineným nemožno opätovne (nakoľko za týmto účelom je obvinenému poskytnutý dostatočne široký priestor v konaní o riadnom opravnom prostriedku - odvolaní) namietať proti skutkovým zisteniam súdov - ktoré sú založené práve na výsledkoch vykonaného dokazovania v rozsahu, ktorý súd považoval za dostatočný - prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštalácie. V dovolacom konaní (na podklade dovolania obvineného alebo dovolania prokurátora) nemožno účinne namietať zvolené, resp. použité dôkazné prostriedky a na ich podklade vykonané hodnotenie dôkazov v intenciách § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku, ak takéto „fínálne“ hodnotenie v konečnom dôsledku nevyhovuje predstavám obvineného. Tento kruh viazanosti správnosťou a úplnosťou zisteného skutku sa v tomto kroku uzatvára - práve s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietať zákaz výpovede svedkyne O.. A. Q.. Najvyšší súd poznamenáva, že namietanie zákazu výpovede svedka spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a vzhľadom na to považuje za vhodné doplniť pre vysvetlenie tento dovolací dôvod.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd v tejto súvislosti zistil, že svedkyňa O. A. Q. v rozhodnom období pôsobila ako účtovníčka v obchodných spoločnostiach Q., s. r. o., a I., s. r. o.. Samotné postavenie účtovníčky jej však neukladá povinnosť zachovávať mlčanlivosť o účtovných operáciách týchto spoločností. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne vyplýva, že táto bola pred výsluchom riadne poučená, obhajca obvineného mal možnosť klásť svedkyňi otázky, čo aj využil, avšak povinnosť mlčanlivosti nenamietal (č. l. 347 - 351). Zo spisového materiálu zároveň nevyplýva, že by svedkyňa bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti na základe zmluvného záväzku. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali nezákonnosť jej výsluchu. Obvinený (a ani žiadna strana konania) netvrdí, že by existovala zmluva, ktorá by svedkyňu zaväzovala k mlčanlivosti o skutočnostiach podliehajúcich zmluvnému tajomstvu. Preto ani žiadny súd nemal dôvod spochybňovať zákonnosť jej výsluchu. Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru o zákonnosti výpovede svedkyne O. A. Q..

V súvislosti s nedostatočne vykonaným dokazovaním obvinený namietal nevypočutie rodinných príslušníkov obvineného a nepreverení ich majetkových pomerov prostredníctvom lustrácií. Podľa obvineného by tieto dôkazy preukázali realitu zmlúv o pôžičke a vyvrátili ich fiktivnosť, čo považuje za kľúčové pre posúdenie protiprávnosti jeho konania.

K tomu najvyšší súd uvádza, že právu obvineného spočívajúceho v možnosti navrhnúť dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom - ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť.

Treba si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhlí a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Pre konanie pred odvolacím súdom platí, že tento nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, pretože „ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejné zasadnutie použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo, ale „primerane“. „Z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal, k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku súdu prvého stupňa alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom, a síce dovolania podaného ministrom spravodlivosti na podklade podnetu oprávnenej osoby podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i)], uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal. Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sumarizuje.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vo vzťahu k návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, môže byť naplnený ak:

- a) súd prvého stupňa o návrhu obvineného na doplnenie dokazovania nerozhodol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku - „ignoroval“ ho a s návrhom na doplnenie dokazovania sa nevysporiadal aspoň v odôvodnení svojho rozhodnutia - § 168 ods. 1 Trestného poriadku,
- b) ak bol návrh na doplnenie dokazovania predložený až v odvolaní a odvolací súd sa s týmto návrhom nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej - „mlčal“
a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Až za takéhoto stavu totižto dochádza k porušeniu práva na obhajobu, čo však nie je tento prípad.

Súd prvého stupňa presvedčivo vysvetlil, prečo nepovažoval vykonanie týchto dôkazov za nevyhnutné (str. 10 - 13 rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4T/47/2022, z 26. mája 2023). Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 2. mája 2023 zároveň vyplýva, že tento návrh bol riadne odmietnutý postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (č. l. 2026). Krajský súd na stranách 29 až 30 svojho rozsudku taktiež zrozumiteľne zaujal stanovisko k odvolacím námietkam obvineného súvisiacimi s návrhmi na doplnenie dokazovania. Je zrejmé, že sudy nižších stupňov postupovali v súlade so zákonom a svoje závery náležite a presvedčivo odôvodnili. Preto, za takejto situácie (na podklade dovolania obvineného či prokurátora) dovolací súd nemôže, „nútiť“ sudy nižších stupňov aby dokazovanie prípadne doplnili podľa prania obvineného.

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru o zákonnosti odmietnutia doplnenia navrhovaných dôkazov, a preto nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Obvinený v dovolaní v súvislosti so závažným porušením práva na obhajobu namietal vykonanie verejného zasadnutia napriek jeho zdravotným problémom. Najvyšší súd v tomto smere poukazuje na odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý sa dostatočným spôsobom vyjadril k zdravotnému stavu obvineného v deň konania verejného zasadnutia na str. 34 rozsudku bez potreby opakovania rozhodných skutočností.

Ďalej obvinený namietal rovnosť strán a diskriminačné zásahy odvolacieho senátu do priebehu verejného zasadnutia prerušením prednesu jeho obhajcu v rámci konečného návrhu. Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje, že pojem „konečný návrh“ treba chápať tak, že predstavuje záverečné stanovisko osoby oprávnenej takýto návrh predniesť, ktorá je k jeho prednesu vyzvaná predsedom senátu formou udelenia slova na predmet verejného zasadnutia. Inými slovami povedané, s istou dávkou zjednodušenia má konečný návrh spočívať v tom, ako si oprávnená osoba predstavuje pre ňu priaznivé rozhodnutie súdu o predmete verejného zasadnutia.

Pre plynulý a riadny priebeh verejného zasadnutia (najmä v odvolacom a sťažnostnom konaní) si je nutné osvojiť nasledujúce základné pravidlo: konečný návrh nie je záverečnou rečou, nie je posledným slovom a napokon nie je ani žiadnym dôkazným prostriedkom. Do určitej miery je tolerovateľné a aj z ľudského hľadiska pochopiteľné (najmä v odvolacom konaní a vo väzobnom sťažnostnom konaní), ak sa obsiahlejším spôsobom vyjadrí osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie. Ak však konečný návrh prokurátora, obhajcu obvineného, poškodeného alebo jeho splnomocnenca a iných oprávnených osôb začne svojimi kontúrami nápadne pripomínať skôr záverečnú reč alebo monologické hodnotenie doposiaľ vykonaných dôkazov (ktoré sú obsahom spisu a predpokladá sa, že prítomné procesné strany sú s jeho obsahom oboznámené) je namieste, aby predseda senátu vhodným spôsobom zasiahol do prednesu osoby prejavujúcej nadmieru rozsiahly konečný návrh a túto vyzval, aby ho zostručnila v zmysle vyššie vyjadreného (primerane NS SR sp. zn. 3Tdo/31/2007, ÚS SR sp zn. III. ÚS 202/08).

Zo zápisnice z verejného zasadnutia zo 14. decembra 2023 (č. l. 2430 - 2443) vyplýva, že po rozsiahlej argumentácii obhajcu obvineného v rámci konečného návrhu predseda senátu upozornil obhajcu obvineného, že konečný návrh v odvolacom konaní nemožno zamieňať so záverečnou rečou na hlavnom pojednávaní a vyzval obhajcu, aby predniesol konečný návrh. Keď obhajca pokračoval v prednese, predseda senátu ho prerušil a opakovane vyzval na formulovanie konečného návrhu. Keď obhajca následne opätovne rozvádzal otázku odročenia verejného zasadnutia, predseda senátu zastavil ústny prednes obhajcu a udelil slovo prokurátorke a splnomocnencovi poškodeného. Po ich návrhoch dostal priestor aj obvinený, ktorý sa mohol bez prerušenia vyjadriť a predniesť všetko, čo považoval za potrebné. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatuje, že postup predsedu senátu odvolacieho súdu bol súladný so zákonom - § 253 ods. 3 Trestného poriadku, § 274 ods. 4 Trestného poriadku per analogiam, a v tomto prípade primeraný a opodstatnený.

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z § 371 ods. 1 písm. i) vety za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže dovolateľ - či už obvinený alebo generálny prokurátor v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený mal spáchať skutok tak, ako je uvedený v rozsudku krajského súdu. Dovolací súd teda nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšiehoprehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolací súd nie je možné vnímať ako ďalšiu (v poradí druhú) „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa. S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať skutkové závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov žalovaného trestného činu.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti (R 47/2014), ktoré vychádzajú z prezumpcie, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikcia za bodkočiarkou vylučuje skutkové námietky (nie je prípustné právne účinným spôsobom namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdom prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne), ako aj „reinterpretáciu“ už vykonaných a „hodnotených“ dôkazov. Skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

Obvinený v dovolaní namietal fiktívnosť zmlúv o pôžičke a zákonnosť zmien v spoločnosti na základe plnej moci. Najvyšší súd konštatuje, že súde nižších stupňov sa vo svojich rozsudkoch dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom, na základe rozsiahleho dokazovania, vysporiadali s argumentáciou obvineného ohľadne fiktívnosti zmlúv o pôžičke a k spôsobu, akým došlo k zmene konateľa (str. 7 - 13 rozsudku prvostupňového súdu a str. 27 rozsudku odvolacieho súdu), pričom pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov a skutkových záverov, tieto najvyšší súd nemôže, na podklade dovolania obvineného či prokurátora, skúmať.

V súvislosti s platnosťou plnej moci najvyšší súd konštatuje, že obvinený v dovolaní na jednej strane tvrdí, že plnú moc podpísal na určitý účel a pre konkrétne situácie, no na druhej strane tiež argumentuje, že predmetnú plnú moc je potrebné považovať za neplatný právny úkon z dôvodu, že bola udelená ako generálna plná moc na výkon spoločnosti. Uvedené tvrdenia si vzájomne odporujú. Pre dovolací súd je však rozhodujúce, že súde nižších stupňov vykonali rozsiahle dokazovanie týkajúce sa zákonnosti plnej moci, ako aj s ňou súvisiacej zákonnosti prevodu obchodného podielu a zmeny v osobe konateľa spoločnosti. Na základe vykonaného dokazovania dospeli k jednoznačnému záveru, že v čase prevodu finančných prostriedkov obvinený už nebol konateľom spoločnosti. Z hľadiska skutkového stavu mali tak súde vinu obvineného za dostatočne preukázanú, čo napokon presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlili v odôvodneniach svojich rozhodnutí. Do ich právnych záverov súvisiacich s hodnotením dôkazov nemôže, na podklade dovolania obvineného či prokurátora, dovolací súd zasahovať, pretože to má zakázané - § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili súde nižších stupňov.

Ďalej obvinený namietal, že otázka zmeny funkcie konateľa (obvineným uvádzané „konateľstvo“) v spoločnosti I., s. r. o. je statusovou otázkou týkajúcou sa jeho osoby, a preto ju súd nemal posudzovať, ale mal vyčkať na rozhodnutie civilného súdu. Tento argument však nie je správny.

Podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), Súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného.

Podľa § 7 ods. 2 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd nie sú oprávnené samostatne riešiť predbežné otázky týkajúce sa osobného stavu, o ktorých sa rozhoduje v inom súdnom konaní. Ak o takej otázke nebolo ešte rozhodnuté, orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné počkať na vydanie rozhodnutia.

Z uvedených citovaných ustanovení vyplýva, že súd a orgány činné v trestnom konaní posudzujú predbežné otázky samostatne, pričom výnimkou sú len predbežné otázky týkajúce sa osobného stavu, ktoré patria do právomoci civilného súdu, ako sú napríklad otázky týkajúce sa rozvodu, určenia otcovstva, osvojenia, určenia, či tu manželstvo je alebo nie je, spôsobilosti na právne úkony a vyhlásenia za mŕtveho. Ak však o nejakej otázke už existuje právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu, orgány činné v trestnom konaní sú takýmto rozhodnutím viazané, pokiaľ nejde o posúdenie viny obvineného.

V danom prípade otázka funkcie osoby ako konateľa nie je otázkou osobného stavu fyzickej osoby, ale otázkou oprávnenia konať za právnickú osobu. Statusové otázky sa týkajú základného právneho postavenia osoby a jej právnej subjektivity, nie konkrétnych funkcií, ktoré osoba zastáva v rámci obchodnej spoločnosti. Zmena v osobe konateľa obchodnej spoločnosti neovplyvňuje právnu subjektivitu fyzickej osoby, jej spôsobilosť na právne úkony ani jej osobný status, ale predstavuje len

výkon určitej funkcie v rámci obchodnej spoločnosti. Ide teda o otázku zastupovania, nie o statusovú otázku.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že otázka zmeny v osobe konateľa nie je statusovou otázkou v zmysle § 7 ods. 2 Trestného poriadku, a súd preto postupoval správne, keď si ju vyhodnotil samostatne bez potreby vyčkávať na rozhodnutie civilného súdu.

Obvinený v dovolaní poukazuje aj na to, že súdy mali počkať na prebiehajúce súdne konanie Okresného súdu Banská Bystrica, pod sp. zn. 63Exre/14/2022. Najvyšší súd si vyžiadal správu o prebiehajúcom konaní od Okresného súdu Banská Bystrica, pričom zistil, že 8. apríla 2022 podal J. H. návrh na začatie konania o zrušenie zápisu údajov do obchodného registra v obchodnej spoločnosti I., s. r. o., v likvidácii, so sídlom reál H. XXXX, XXX XX Z., O.: XX XXX XXX.

Predmetom tohto konania bolo posúdenie, či pri podaní návrhu, priložených listín v konaní 10Re/56/2022 a pri rozhodnutí o zápise zmeny spoločníka a konateľa do obchodného registra boli splnené skutkové a právne predpoklady pre vykonanie zápisu. Okresný súd konštatoval, že registrový súd vykonal zápis údajov podľa § 8 ods. 1 zákona č. 530/2003 Z. z. o Obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a boli splnené aj podmienky podľa § 6 a 7 daného zákona. Súd preto nemal v konaní preukázané, že v údajoch zapísaných pre spoločnosť, je v časti spoločníka a konateľa nezhoda so skutočným stavom, v dôsledku čoho rozhodol tak, že zápis zmien na základe návrhu navrhovateľa v spoločnosti I., s. r. o., v likvidácii, I.A. H. XXXX, Z., nevykonáva. Najvyšší súd taktiež zistil, že proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhoduje Krajský súd v Banskej Bystrici, pod sp. zn. 43Cob/97/2024, avšak doposiaľ o ňom nebolo rozhodnuté.

Najvyšší súd konštatuje, že obvinený nepodal žiadnu sporovú žalobu na základe ustanovenia § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorou by sa domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia uznesenia valného zhromaždenia ohľadne zmeny osoby konateľa v stanovenej trojmesačnej lehote, čím toto právo zaniklo.

Na základe vyššie prijatého záveru o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, je pre dovolací súd v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený J. H. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s pokračovacím obzvlášť závažným zločinom legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a), písm. b) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenaplnia ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.